

DANSKE
BØRNE- OG
UNGDOMSFILMKLUBBER

ZEUS

Goddag og farvel. En går af og en anden kommer til. Sekretærerne på Tagensvej holder vagtskifte.

4-5

PRÅSEN

- medlemsblad for Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

PRÅSEN · Nr. 3 · Oktober 2013

Når en god idé eller et fantasifuldt projekt til fremme af børns adgang til filmklubber mangler penge, er DaBUF glad for at give et bidrag. Læs hvad Hodja fik ud af deres tilskud, og overvej om jeres klub har en god idé, som fortjener en økonomisk håndsrækning.

6-7

Hvem skal pigerne spejle sig i, når de ser film? Buster Filmfestival gør en indsats for at finde film med piger i hovedrollerne, men det er ikke uproblematisk.

10-11

Har de populære film fortjent deres let blakkede rygter? Eller kan man forestille sig, at de har en berettigelse ud over den umiddelbare underholdning? Ny serie skydes i gang med en diskussion af såkaldte kunstfilm overfor de lettilgængelige.

15

DaBUF's Nyhedsbrev udgives af:

Landsforeningen Danske Børne- og Ungdomsfilmklubber

Tagensvej 85 E, 1. sal, 2200 Kbh. N

Tlf.: 33 21 41 76

Fax: 33 21 41 60

www.dabuf.dk

sekr@dabuf.dk

Pråsen udsendes fire gange årligt til samtlige medlemsklubber, bestyrelser og samarbejdspartnere.

Ansh. redaktør: Kim Bruun

Redaktør: Marc Honoré

I øvrigt i redaktionen: Karen Damm Obel, Mads Würtz Gammelmark, Mette Wolfhagen Linnebjerg, Liselotte Bjerg

Layout: Japi-Form

Tryk: Trundholm Tryk, Vig

Oplag: 600 eksemplarer

Distribution: DaBUF

ISSN-nr.: 1603-2519

Næste nummer udkommer december 2013.

Deadline: 23. november

Forsidefoto: Antboy.

Med Antboy er den første danske superhelt kommet i biografen. Og vi har fået en superheltefilm til visning i klubberne, vi kan være bekendt at tage op. Genrefilmen får så tilpas mange vrid, at den bliver interessant at følge. Nimbus Film

Ny formand – samme procedure

Ved Tina Just Hahns pludselige og alt for tidlige død faldt det i næstformandens lod at tage over og blive formand for DaBUF. Meget er lagt fast, så Kim Bruuns aftryk på foreningen frem mod næste landsseminar bliver begrænsede

Inden hun døde, havde Tina lykkeligvis sat nogle ting i værk og udtrykt sine forhåbninger for DaBUFs fremtid. Noget er i gang med at blive realiseret, andet tager længere tid at få på skinner. Men i bestyrelsen er vi fortrøstningsfulde i forhold til at fortsætte arbejdet i foreningen i Tinas ånd.

En af de sidste ting, Tina ytrede ønske om overfor bestyrelsen, var, at der skulle nedsættes et udvalg med den opgave at se på vores generalforsamlinger. Hvordan kan de optimeres, hvordan sikrer vi en debat, som holder os på tærne og øjnene rettet mod mål, vi finder væsentlige. Skal formen være anderledes? Kan vi få flere til orde? Den slags spørgsmål skulle udvalget tage op, og gerne komme med nogle begavede svar på.

Kærligt-drillende blev udvalget kaldt Søren Hansen-udvalget. Enhver, som har deltaget i en generalforsamling i DaBUF, vil vide, at Søren Hansen fra Herlev er insisterende på den demokratiske proces. Alle skal have mulighed for at blive hørt og hver lille detalje skal vendes. Uanset hvad man ellers måtte mene, er det sundt for en forening at have folk som Søren Hansen. Nogen, der holder på formalia og som tvinger os andre til at gøre os mere umage.

Søren Hansen-udvalget har haft sit foreløbige eneste møde, og er kommet med en række anbefalinger til at forbedre generalforsamlingerne; disse forbedringer går lige fra, at alle skal sidde sammen i gulvhøjde, til at der skal indlægges 'summe-pauser', hvor deltagerene har mulighed for at

tale sammen og tage stilling til beslutningspunkter.

Visionerne for DaBUF, som Jan Helmer var med til at klargøre og udstikke, er et fast punkt på bestyrelsesmøderne. Bestyrelsens ambition er at præsentere en sammenhængende handlingsplan på næste landseminar.

Et andet projekt Tina var med til at udtænke var, at DaBUF i samarbejde med Judith og Ulrich Breuning samt vores senest tilkommende arbejdsbi, Kine Bjaaland Dahl, skal samle danske, svenske og norske unge til at lave film på Filmfabrikken på Møn. Oprindeligt var tanken, at det skulle være sket i den forløbne sommer – og projektet er endog blevet begavet med 100.000 kroner fra Nordisk Kulturfond – men af forskellige årsager, er Nordic Film Camp udsat til juli 2014. Håbet er, at DaBUF til den tid vil stille et antal unge med interesse for at skabe film. Mere om dette på et senere tidspunkt. Dog er første etape af projektet allerede løbet af stablen: I efterårsferien var 12 unge samlede på Filmfabrikken for at gøre sig erfaringer med konceptet. Erfaringerne fra dette 'pilotprojekt' skal bruges til at optimere filmcampen til næste år.

Også vores mangeårige sekretær, Liselotte Bjerg, har vi måtte tage afsked med. Heldigvis på en glædelig baggrund; Liselotte vil nyde sit otium til gavn og glæde for såvel ægteemand som for prydhaven hjemme i Hørsholm.

Til alt held har vi stadig vores altid venlige, imødekommende og særde-

Kim Bruun. Foto: Kirsten Østergaard Nielsen

les kompetente sekretær, Janne Flatau siddende på sekretariatet. Uden Janne (og tidligere Liselotte, nu Kine), kunne vi godt lukke bixen. Klubberne ville ikke kunne blive serveret i et omfang og med en smidighed, som vi alle er blevet forvænt med.

Som verden ser ud lige nu, forestiller jeg mig, at jeg stiller op til formandsposten i DaBUF, når vi holder generalforsamling i weekenden 25.-27. april 2014. Men hvis der er noget, jeg har lært, siden jeg sidst så Tina i april i år, er det, at man skal være forsigtig med at tage noget for givet.

Dengang jeg var næstformand i DaBUF, havde jeg det som blommen i et æg. En stærk formand med visioner og handlekraft foran mig, og en god, ambitiøs bestyrelse bag mig.

Den kommende formand og den nye bestyrelse vil efter valget i foråret have et spændende arbejde foran sig. Visioner skal føres ud i livet. Klubber skal etableres og fastholdes. Alskens nye platforme skal integreres i vores måde at tænke filmformidling på. Og nye generationer af børn og unge står på spring til at blive serveret af vores klubber ude i det ganske land. Med ønsket om et godt og givtigt forløb.

Kim Bruun

Afsked med en institution

I næsten 25 år har Liselotte Bjerg været en uomgængelig del af DaBUF. Og heldigvis for det. Ingen har været i kontakt med Liselotte uden at have følt sig behandlet med udsøgt venlighed og største respekt.

Men den 13. september var det slut. Liselotte holdt afskedsreception for alle os, som har været i kontakt med hende gennem hendes arbejde. Fremmødet vidnede om respekt og veneration for den afgangende sekretær. Gæsterne talte klubfolk, udlejere, bestyrelsesmedlemmer, kolleger, DFI-, SDF- og DFM-repræsentanter samt to tidligere og en nuværende landsformand for DANSKE BØRNE- og UNGDOMSFILMKLUBBER

*Tak for alt.
Liselotte Bjerg
blev begavet med
betænkksomheder
og hilsner fra
både nær
og fjern*

Flere talere var inde på, at Liselotte har sine bestemte meninger om tingene, og at hun afgjort ikke holder dem for sig selv. Hvilket jo også er et vidnesbyrd om den respekt, Liselotte omfatter sine medmennesker (og arbejdsgivere) med; kun mennesker man respekterer, fortjener at blive sagt ret imod.

Kagen med hvilken Liselotte blev sagt ret farvel. Foto: Kirsten Østergaard Nielsen

Liselotte og Hans Christian Bjerg. Foto: Kirsten Østergaard Nielsen

Liselotte med nuværende landsformand Kim Bruun. Foto: Kirsten Østergaard Nielsen

stergaard Nielsen

Ungt blod på Tagensvej

Det stred mod flere af de tilstedeværendes principper. Arme skulle vrides om på ryggen. Og store behårede kameler skulle med møje og besvær fordøjes. Men bestyrelsen endte med at blive enig. Det skulle være Kine Bjaaland Dahl. Vi var alle enige om, at vi gerne ville ansætte Kine per 1. september, men formaliteterne var en anstødssten.

På den ene side tilsiger al god skik, at stillingen skulle slås op, således at vi

kunne vælge den bedst egnede (som vi alle var enige om, nok ville være Kine). På den anden side risikerede vi, at Kine ville finde sig et andet job, hvis vi ikke ansatte hende, inden nogle andre fik den samme brillante idé.

Det sidste argument vandt, og bestyrelsen aftalte allerede i begyndelsen af maj, at Kine skulle tiltræde en stilling hos DaBUF, når efteråret begyndte.

Kaster man et blik ned over Kines imponerende cv, vil man snart opdage, hvorfor bestyrelsen valgte at kaste al fornuft over bord og sætte hele puljen på Kine.

Tidligere var Kine en højt skattet medarbejder på Salaam Film & Dialog, placeret lidt nede ad gangen i forhold til DaBUFs sekretariat. Og det var gennem mødet med vores dygtige og imødekommende sekretærer, at Kine først kom til at arbejde for os. I sit unge liv har Kine nået meget. Ikke mindst har hun været involveret i produktion af såvel dokumentar- som fiktionsfilm.

Kines kompetencer er ubestridelige, og i bestyrelsen er vi sikre på, at i klubberne vil blive mindst lige så glade for hende, som vi er.

Det er med glæde og stolthed, vi byder Kine velkommen i vores midte.

-bestyrelsen

Derfor vil Liselotte blive savnet som en institution i vores institution. Hende, som holder os ved jorden, når vi bliver for vidtløftige. Leksikonet, vi kan spørge, når vi er i tvivl om historik eller formalia.

Og dog. Som den gamle cirkushest Liselotte er, har hun indvilget i fortsat at være en del af Pråsens redaktion. DaBUF og Liselotte Bjerg slipper således ikke hinanden helt og fuldt. Mon ikke også man kan være heldig at træffe Liselotte til et fremtidigt filmgennemsyn(?)

Fra bestyrelsen lyder et foreløbigt 'tak for kampen'. Vi glæder os til næste runde.

*Velkommen til.
Kine Bjaaland Dahl
har tiltrådt en stilling
på sekretariatet, og
bestyrelsen
er overbevist om,
at hun er det helt
rigtige valg*

En filmklub for byens børn

HODJA BIO bygger på et ønske om at skabe et lokalt frirum, hvor Københavns børn kan mødes på tværs af social, etnisk og kulturel baggrund og sammen se film, der sætter skub i fantasien, giver stof til eftertanke og skaber god grobund for nye venskaber.

Hodja blev født som en lokal filmklub på Nørrebro med fokus på at engagere børn fra 3. - 5. klasse med anden etnisk baggrund i filmklub-traditionen. Til at begynde med var klubben et samarbejde mellem Salaam og DaBUF repræsenteret ved landskonsulent Jan Frydensbjerg og en enga-

geret frivillig bestyrelse af unge mennesker, der efter et års tid tog de første skridt på egne ben. Siden har vi løbende fået nye, friske kræfter i bestyrelsen, og Hodja Nørrebro Børnefilmklub blev sidste år til Hodja Bio med flere lokale filmklubber rundt om i Københavnsområdet med hver deres valgte bestyrelser.

Denne sæson åbner Hodja derfor dørene op både i Empire Bio på Nørrebro, på biblioteket på Rentemestervej i Bispebjerg og på biblioteket i Ørestaden. Hver filmklub har sin egen bestyrelse, mens en fælles "moder-bestyrelse" varetager fælles beslutninger såsom valg af film, grafisk udtryk og fælles events. Målet har fra begyndelsen været, at hver filmklub skal være lokalt forankret og spejle

lokalområdets mangfoldighed og unikke stemning. Den lokale kontakt vil vi således blive ved med at stræbe efter, selvom vi er vokset som fælles organisation.

Vokseværket skyldes, at gode børnefilm fra alle verdenshjørner har vist sig som en eminent måde at vise børnene verden gennem hinandens og andres øjne – og så har Hodja gjort sig den vigtige erfaring, at filmene fungerer allerbedst, når de ledsages af en event og en engageret indleder, der så vidt muligt forbinder filmen med børnenes egen hverdag. Hodjas filmvisninger har derfor budt på alt fra bjørnebesøg til mavedansere, afrikansk trommekoncert og animationsworkshop samt flere danske instruktører og skuespillere. Instruktører og

skuespillere har indledt filmene og været med til at levendegøre historierne for vores klubmedlemmer. De har hjulpet til at skabe debat og eftertanke og lede fantasien fra biografmørket og ud i børnenes egen hverdag.

Hodja Bio modtog sidste år en bevilling fra Fokusudvalget i DaBUF. Denne bevilling skulle gå til at øge vores fokus på ressourcetsvage børn og børn med anden etnisk baggrund. Pengene blev brugt på at give 10 børn fra Asylcenteret Kongelunden samt en pigeklub på Blågårdsplads gratis medlemskaber til Hodja Bio, da disse børn ikke selv har midler til at betale, og ej heller overskud til at engagere sig, uden at de bliver guidet af en voksen, der udviser stort nærvær og

Hvad går pengene til, når DaBUFs fokusudvalg giver en håndsrækning til en klub med ambitioner om at give gode oplevelser til børn med behov for dét?

En velbesøgt sæsonåbning med bueskydningskonkurrence. Foto: HODJA Nørrebro Børnefilmklub

Tone Mygind Rostbøll viser, hvordan en bue skal spændes.
Foto: HODJA Nørrebro Børnefilmklub

En stolt modtager af et diplom. Foto: HODJA Nørrebro Børnefilmklub

Nyindskrevne medlemmer. Foto: HODJA Nørrebro Børnefilmklub

overskud. Vi brugte desuden pengene til at dække en øget hverveindsats med et stort antal programmer og plakater for at nå ud til de børn, som vi ønsker skal blive en del af Hodja. Det kan være en rigtig svær målgruppe at nå ud til, da børn med anden etnisk baggrund ikke uden en øget indsats engagerer sig i det danske foreningsliv, hvis strukturer er uvante for dem. Og netop foreningslivet er på mange måder en helt afgørende vej til at blive en del af det danske samfund. Det samme gælder svagt stillede børn fra ressourcetsvage familier, der ikke har det overskud, som det også kræver at engagere sig og deltage aktivt i en forening.

Glæden ved at opleve, hvordan især asylbørnene fra Kongelunden har taget del i Hodjas film og aktiviteter, har været meget livgivende. Disse børn er normalt afskåret fra sådanne

oplevelser, som mange danske børn ser som en helt naturlig del af deres hverdag. Den måde, hvorpå de har taget filmene ind under huden. Sådanne som de har deltaget i de efterfølgende debatter sammen med de andre børn. Konstateringen af, at de har hygget sig under de aktiviteter, vi har programlagt i forbindelse med filmene. Alt dette har været en ubeskrivelig stor oplevelse – både for os og for dem. Hodja Bio takker derfor Da-BUF for støtten og opfordrer kraftigt andre filmklubber i Danmark til at fokusere på denne gruppe af børn som medlemmer. Vi skylder alle at gøre en ekstra indsats for, at denne gruppe får mulighed for at tage del i de glæder, som er en filmklubs fornemmeste mål at skabe for børn fra alle lag og alle kulturer.

Marie Louise Poulsen og
Tone Mygind Rostbøll,
HODJA Nørrebro Børnefilmklub

Konceptuelle metaforer 24 gange i sekundet

Film bevæger sig på en hårfin balance af sandhed og løgn. Metaforer kan på samme tid fremme og forplumre forståelsen

Af Marc Honoré

Den franske filminstruktør Jean-Luc Godard udtalte engang: "Film er sandhed 24 gange i sekundet - og hvert et klip er en løgn". Mens den amerikanske filminstruktør James Cameron, for ikke helt så længe siden, udtalte: "Film er løgn 24 gange i sekundet. Præmien går til dem, der gør fantasien mest virkelig". Begge udsagn må nok kategoriseres som ekstremer, og den virkelige sandhed om film befinder sig nærmere et sted midt i mellem. En film må rettere betragtes som en metafor, der hjælper os med at give et perspektiv på et givent emne - uden at repræsentere hverken sandhed eller løgn i absolut forstand. Dette er en middelvej, der ikke bare gør filmmediet yderst interessant som udtryksform, men også, på sin vis, er årsagen til, at en filmoplevelsesformidlende organisation, som DaBUF, overhovedet eksisterer.

I den, i hvert fald i DaBUF-sammenhæng, meget omdiskuterede film *Drengen i den stribede pyjamas* bliver middelvejen mellem absolut sandhed og absolut løgn meget tydelig. Her er vi ude i en film, som skildrer to drenge, der langsomt og i hemmelighed opbygger et venskab på trods af store forskelle. Den ene - Bruno - er søn af en officer, der leder en koncentrationslejr under 2. verdenskrig, mens den anden - Schmuel - er fange i netop denne lejr. Som filmen skrider frem, bliver Bruno og hans familie langsomt mere og mere bevidste om de uhyrligheder, der foregår i koncentrationslejren. Alt i alt

en udvikling, som langt de fleste mennesker vil finde naturlig og "rigtig" i moralsk forstand. Men har lige præcis denne historie faktisk fundet sted? Næppe. Kunne den have fundet sted? Måske.

Men det er også netop denne mulighed - at historien måske kunne have fundet sted - der er det væsentlige her. Vi ved, at jødeforfølgelsen, anden verdenskrig og de uhyrligheder, der skete i koncentrationslejrene, har fundet sted. Vi ved dog ikke ret meget om eventuelle venskabelige relationer mellem tilfangetagne jøder og tyske officerssønner, ej heller ret meget om moralske kvaler blandt familier til koncentrationslejrledere. Og, når alt kommer til alt, er det nok ret usandsynligt, at et møde mellem to drenge - som det, der skildres i filmen - har fundet sted i virkeligheden. Men det er for så vidt heller ikke så vigtigt. Det, filmen prøver, er nemlig rettere at give et barnligt naivt perspektiv på de forfærdelige hændelser, der skete i koncentrationslejrene under anden

verdenskrig. Hvorfor har Schmuel en laset, stribet pyjamas på? Hvorfor er Schmuel gemt væk bag et stort pigetrådshegn? Hvorfor må Schmuel og Bruno ikke være venner? Hvorfor kan vi ikke bare alle være venner? Hvis man tager et meget nøgternt blik på en film som denne, vil man måske sige, at den er usand eller usandsynlig, men i så fald tager man kun filmen for dens pålydende værdi, og man misser således en mulighed for at blive klogere på en svært forståelig hændelse i verdenshistorien.

Forestillingen om, at film på en eller anden måde skal repræsentere en sandhed, stammer sandsynligvis fra det analoge fotografis æra. I denne æra pegede man kameraet mod sit motiv, åbnede kameraets lukkemekanisme, lod lyset komme ind i kamerahuset og ramme sølvpartiklerne på kameraets filmrulle. Således blev disse sølvpartikler eksponeret og der blev skabt et billede af verden foran kameraet ved hjælp af det reflekterede lys fra netop denne verden. I den forbindelse taler man om et billedes indeksikalitet, hvilket grundlæggende betyder, at et fotografi direkte henviser til det, det afbilder. Fotografiet i sin rene form er dermed et aftryk af virkeligheden.

Men en sådan forestilling overser det faktum, at det er op til fotografen at vælge hvad kameraet skal rettes mod. Et fotografi er måske nok et aftryk af virkeligheden, men det er et aftryk med udgangspunkt i et be-

stemt standpunkt, en bestemt vinkel og et bestemt syn på verden. Hvor vælger fotografen at opstille sit kamera? Og hvor vælger han at vende sig den anden vej? Selv ved billeder taget ved et tilfælde, har der været en - bevidst eller ubevidst - beslutning om at tage et tilfældigt billede, og det er derfor stadig et bestemt udsnit af verden. Det er dermed mere relevant at se på et fotografi som et ikon (eller et symbol), der repræsenterer et vinklet syn på virkeligheden og ikke en virkelighed, der er sand i absolut forstand. Et fotografi er nærmere en metafor for virkeligheden.

For et års tid siden tog jeg til et seminar omkring metaforer og figurativ betydning i film, hvor den berømte filmteoretiker og -historiker (der oveni købet er æresdoktor på Københavns Universitet) David Bordwell var blevet inviteret til at lægge ud med en fremlæggelse. Egentlig var jeg nok mest kommet netop for at se giraffen. Sammen med en studiekammerat mødte jeg op en lille smule for tidligt til et nærmest tomt auditorium, hvor Bordwell - der ligeledes var mødt op i god tid - stod og ventede med en ung, hollandsk kollega. Med stor amerikansk imødekommethed (og tilsvarende tyk Wisconsin-accent), kom han hen og bød os velkommen med et "We think there's an event going on today. Do you think there's an event going on?". Til hvilket vi smilede akavet og fik fremstammet et lavmælt, forlegent "We think so."

Marc Honoré

Drengen i den sribede pyjamas. Miramax

På trods af den pludselige ærefrygt inden seminarets start, og de til tider lidt højtragende akademiske diskussioner mellem de forskellige forskere undervejs, lykkedes det mig alligevel at få fat i den røde tråd, som det fint fremgik af den (i følge ham selv) metafor-uerfarne Bordwells fremlæggelse: Det er ikke helt let at tale om metaforer i film, da en film på en måde er en metafor i sig selv, og i så fald vil der være tale om metaforer inden i en anden metafor. Noget af det mest interessante i den sammenhæng er måske spørgsmålet: Hvad er en metafor egentlig?

I bogen "Metaphors We Live By" beskæftiger sprogforskeren George Lakoff og filosofen Mark Johnson sig med det, de kalder, konceptuelle (eller kognitive) metaforer. Disse metaforer er - som bogens titel også understreger - metaforer, vi som mennesker lever efter. Et simpelt eksempel kunne være, at betragte livet som en rejse - eksempelvis en togrejse. Rejsen starter, når man fødes. Undervejs ser man en masse uden for togvinduet. Ind i mellem sænker toget farten, og man får en bedre fornemmelse af den verden, der passerer. Indimellem er der oveni købet nogen, der stiger på toget

og rejser med - blot for en stund eller måske endda helt til endestationen. Under alle omstændigheder slutter rejsen (og livet) på et tidspunkt. Livet forstået som en rejse er en metafor, der er så indgroet, at den nærmest ikke opfattes som en metafor, men den er bestemt ikke overflødig, da den netop forklarer et svært begribeligt koncept - livet - med et meget håndgribeligt koncept - en fysisk rejse.

En metafor består, som Lakoff og Johnson beskriver det, af et *source domain* og et *target domain*. Det første er en betegnelse for det koncept, vi prøver at forstå, mens det andet er en betegnelse for det koncept, vi benytter os af for at begribe det svært forståelige koncept. I eksemplet med livet forstået som en togrejse, er togrejsen det håndgribelige *source domain*, vi bruger til at forstå vores lidt mere svært begribelige *target domain* - livet. Grundlæggende er livet forstået som en togrejse jo egentlig noget vås, for hvis man ser meget nøgternt og kynisk på begrebet liv, er det jo egentlig ikke andet end en række kemiske processer. Samtidig mener vi mennesker - som bevidste, tænkende og følede væsener - dog at der, for os, er mere i livet

end blot en række kemiske processer. Livet er en rejse. Væsentligt i denne sammenhæng er derfor pointen, at metaforer ikke blot udgør et bestemt retorisk greb, men at de faktisk repræsenterer koncepter, som vi handler og opfatter verden ud fra.

Hvis vi nu vender tilbage til *Drengen med den sribede pyjamas*, finder vi ud af, at der egentlig er en del forskellige metaforer - og dermed også en del forskellige *source domains* og *target domains* - i denne film. Overordnet er omdrejningspunktet dog især Bruno og Schmuels ikke helt lette venskab, der bruges til at give et billede på krigens absurde betydning for menneskelige relationer. Samtidig prøver filmen også - ikke uvæsentligt - at give en metaforisk forklaring på konceptet venskab - ligeledes ved hjælp af Bruno og Schmuels relation. Med filmens tragiske slutning in mente, må filmens pointe vel siges at være, at venskab er at følges ad til det sidste. Der er naturligvis meget mere at forklare om krig og venskab, men denne film giver sit eget lille bud på en forklaring.

Min pointe er på ingen måde, at sandhed til hver en tid er relativ og at

der derfor ikke findes noget, der kan siges at være faktuel forkert. For det kan der. Min pointe er, at sandheder til tider - især med komplekse problemstillinger - kan være ganske individuelle. Derfor er det ikke nødvendigvis så interessant at se på en film som enten sandhed eller løgn. I stedet er det mere interessant at se på en film som en bestemt sandhed omkring verden set fra en bestemt synsvinkel. For en film er blot en metafor, der kan give os en lille flig af sandheden, sætte vores tanker i gang og dermed langsomt gøre os klogere på den indviklede verden, vi lever i.

I "Hitchhiker's Guide to the Galaxy" stilles supercomputeren *Deep Thought* det ultimative spørgsmål af en gruppe hyperintelligente væsener: Hvad er svaret på livet, universet og alting? Efter syv en halv millioner år, når *Deep Thought* frem til, at svaret er 42. De intelligente væsener forstår ikke dette svar, men computeren forklarer blot, at svaret forekommer meningsløst, da de ikke engang selv forstår spørgsmålet. Og ville det egentlig ikke også være trist, hvis meningen med det hele bare sådan uden videre kunne forklares og forstås? Sådan en film vil jeg i hvert fald nødig se.

Seje piger på BUSTER

Buster filmfestival for børn og unge løb af stablen i september. Med mere end 100 film på programmet, var der rigeligt med tendenser, der kunne tone frem. En af dem var det store udvalg af film med seje piger i fokus. Den vigtigste kom fra Saudi Arabien.

Nanna Frank Rasmussen

Den grønne cykel. Øst for Paradis

Vi laver gode spillefilm i Danmark. Mange er rigtig gode, få er ligefrem fremragende. Kvaliteten er ikke noget, vi som sådan kan beklage os over. Men der er en ting, der ofte springer i øjnene. Manglen på kvindelige karakterer. Det gælder film til folk i alle aldre, men mest i film lavet til de voksne. I de otte danske film til et voksent publikum, der endnu har haft premiere i år (og her tæller jeg *Nordvest* med) har kun to film kunnet præsentere en kvindelig hovedrolle

(*Skytten* og *Lossens time*). Ser man på børne- og ungefilmen, forholder det sig på samme måde. *Min søsters børn i Afrika*, *Otto er et næsehorn* og *Antboy* har piger på rollelisten, mens kun *MGP-missionen* har en pige i hovedrollen. Altså én film ud af fire. Der bliver således ikke præsenteret særligt mange rollemodeller og/eller direkte identifikationsmuligheder for det kvindelige publikum, når man vælger at gå i biografen og se en dansk film.

Derfor var det en stor glæde, at man på dette års Buster-festival havde mangfoldige muligheder for at se seje, søde, sjove og stærke piger folde sig ud på det store lærred.

De små kunne blandt andet glæde sig over den (animerede) pige Anina i filmen af samme navn, der laver ballade i skolegården, og som får den besynderlig straf, at hun skal styre sin nysgerrighed. En hel uge må hun ikke åbne den kuvert, som hun har fået

af skolens rektor. Og det kan være svært at holde sig tilbage, når man bare så gerne vil vide, hvad der står i brevet. De fine, fantasifulde streger skaber et sprudlende lille eventyr for de mindste skolebørn om forventningens glæde og ikke mindst gru hos en lille pige.

Handlekraftige Clara

En anden film, der skabte begejstring på Buster, var den schweiziske film *Clara og bjørnenes hemmelighed*,

estimeret til at henvende sig til 4.-8. klassetrin. Filmen vandt Politikens Publikumspris, og blev derfor vist igen i efterårsferien – med danske undertekster. Dog kun i Cinemateket i København.

Sammen med sin mor er 12-årige Clara flyttet ind hos morens kæreste i et hus langt oppe i alperne. Clara trives der. Hun elsker naturen, der omkranser hende, og som hun kan boltre sig i hver dag. Men der går rygter om, at der hviler en århundrede-gammel forbandelse over huset, fordi dets tidligere beboere engang gjorde bjergets bjørne fortræd. Det bliver den handlekraftige og modige Clara, der må bryde forbandelsen og sikre, at byens skydegale jægere ikke igen gør skade på dyr og natur.

Saudi Arabiens første spillefilm

Den grønne cykel af Haifa Al-Mansour fik en Special Mention af den internationale jury med ordene "Det er en meget vigtig film, som gi-

ver et varmt og følelsesmæssigt sandfærdigt portræt af en piges liv i Saudi-Arabien." Og vigtig kan man vist roligt sige, at den er. Det er nemlig intet mindre end en filmhistorisk milepæl og noget af en sensation. For ikke alene er det den allerførste spillefilm, der nogensinde er filmet udelukkende på Saudi Arabisk jord. Den er også instrueret af en kvinde. Det er noget af en sensation, da landet er kendt for at have meget restriktive regler for kvinders udfoldelser. Haifa Al-Mansour forlod landet, da hun giftede sig med en amerikansk diplomat, der fik arbejde i Sydney Australien. Her gik hun på filmskole, selvom hun allerede inden da havde lavet både kort- og dokumentarfilm. De seneste år har Haifa Al-Mansour boet i Bahrain. Selvom hun altså ikke lever et typisk saudiarabisk kvindeliv, var det ikke oprindeligt hendes intention at lave film om pigers og kvinders manglende rettigheder. Men som så mange andre instruktører før hende, kunne hun ikke lade være

med at tage udgangspunkt i den virkelighed, der både formede og frastødte hende.

På to hjul mod friheden

Filmen handler om den 10-årige pige Wadjda, der drømmer om at få en grøn cykel. Der er bare et problem: i Saudi Arabien må kvinder ikke køre på cykel. Det anses som uanstændigt. Men Wadjda er en sej pige, der ikke sådan lige lader sig slå ud. Hun vil bevise, at hun kan køre hurtigere end nabodrengen. Og så vil hun give sin mor en mulighed for at få et mere praktisk transportmiddel, der kan føre hende til og fra arbejde. For da det også er ulovligt for kvinder at køre bil i landet, bliver moderen hver dag hentet af en mandlig, kommanderende chauffør. Umyndiggørelsen af kvinder er næsten uforståeligt stor, mens friheden er lille.

Børnefilm som samfundsrevsere

Det var i mange år netop børnefil-

men, der lagde billedmæssig overflade til en dybere allegorisk kritik af samfundet i Iran. Et land, der også har været præget af religiøst formynderi og stærke reaktionære kræfter. Derfor er det ekstra interessant, at det netop er en børnefilm, der er den første spillefilm fra Saudi Arabien. Det viser det store politiske potentiale, der er i netop denne genre. Da Haifa Al-Mansour præsenterede sin film på dette års Cannes festival, sagde hun: "Jeg kommer fra en lille by i Saudi Arabien, hvor der bor mange piger som Wadjda, der har store drømme, en stærk karakter og en hel masse potentiale. Disse piger kan, og vil, omforme og redefinere vores nation". Det begynder nemlig i det små. Og i mange flere tilfælde, end vi normalt ser på film, også hos pigerne. Det gav Buster os en forsmag på i år.

NB.: Filmen om *Wadjda* - *Den grønne cykel* kan fra næste sæson bookes hos *Øst for paradis*.

Fyraftensmøder: Hvad de andre gør

Tidligere har DaBUF lovet at arrangere en række fyraftensmøder sammen med konsulent Jan Helmer. Planen er stadig, at det skal vi gøre, men møderækken er udsat til begyndelsen af 2014.

Inden længe vil de klubber, som har haft held med særlige tiltag få en henvendelse og en invitation. Invitationen går på at komme ud og fortælle om, hvad de gør, og hvorfor det fungerer så godt.

For resten af os bliver tilbuddet, at vi kan få inspiration og ideer til at knytte vores medlemmer tættere til os med velafprøvede initiativer.

Vel mødt til inspirerende indspark og mulighed for at få gode kontakter.

-bestyrelsen

Giffoni 2013

Giffoni – En oplevelse for livet

Et par uger med kaos, engelsk, film, film og film

Sommeren 2013 vil jeg aldrig nogensinde glemme! Det har været den fedeste tur med masser af gode oplevelser, masser af nye venner og en masse gode grin. Selvfølgelig var jeg nervøs, inden vi skulle af sted fra Kastrup lufthavn, men da vi først var kommet af sted, gik det jo helt fint.

Inden vi nåede til Napoli, havde vi en mellemlanding i Düsseldorf, men der gik ikke langt tid i Düsseldorf, før vi tog det næste fly videre til Napoli. I Napoli blev vi taget imod af en guide, hvor vi så tog videre med en bus, sammen med nogle andre unge som også skulle til Giffoni Film Festival. På Kim og Dortes hotel mødte vi så vores italienske familier - min vært hed Laura. Vi var begge ret generte i starten, men det gik hurtigt over. Laura var god til engelsk, hendes mor og far kunne intet. Så når jeg snakkede med hendes forældre, måtte Laura lege tolk, men Google oversæt hjalp da

også til et par gange. Laura og hendes familie boede i en fin lejlighed i Pontecagnano, en lille by udenfor Salerno. Jeg skulle sove sammen med hende inde på hendes værelse. Jeg opdagede hurtigt, at der også boede andre end dem i lejligheden, de havde en lille hund, som var rigtig sød.

Dagen efter gik festivalen i gang. Det var rigtig kaotisk - masser af mennesker og en masse italiensk snak som jeg ikke forstod, men som Laura forsøgte at oversætte for mig. I løbet af de kommende dage så vi blandt andet de syv film, som var med i konkurrencen om at vinde prisen for den bedste film, som vi juryer skulle stemme om sidst på ugen. Jeg stemte på en film fra Holland, som hed *Regret*. Det var også filmen, som vandt i min gruppe. Filmen handlede om en dreng ved navn David. En fra Davids klasse blev mobbet, og David så bare på og turde ikke sige mob-

berne imod. De gange han prøvede på det, gik det ud over ham selv. I skolen, dagen efter en klassefest, de havde holdt, var Jochem (mobbeofferet) ikke dukket op. De finder så senere hans taske ude i en sø, - han havde begået selvmord. Efter Jochems død ser man, hvordan alle mobberne, men også tilskuerne, havde det. Det blev aldrig det samme igen - med skyldfølelsen som sad på deres samvittighed. Udover alle de film som var med i konkurrencen, var der også nogle forpremierer. Vi så bl.a. den nye *Jurassic Park* i 3D. Den var vildt god og sikke en 3D effekt, der var blevet lagt på. Vi så også *Monsters University*. Inden vi måtte komme ind, skulle vi aflevere vores mobiler og kameraer i små poser. De scannede os med en metaldetektor for at være sikre på, at vi ikke kunne optage det. Desværre var filmen på italiensk med engelske undertekster. Havde nu håbet, når det nu var en

*Endnu tre unge
er kommet klogere
hjem fra Giffoni.
Klogere på sig selv,
på filmkunst
– og på italiensk
gæstfrihed*

forpremiere, at det ville være med originale stemmer, men det gik ok.

I pauserne hyggede vi med vores nye venner fra hele verden, og forsøgte at lære dem noget dansk. En dag tog vi fri fra festivalen og tog på tur med Kim og Dorte til Capri. Desværre havde jeg ikke mere strøm på mit kamera, så det var da heldigt, at jeg havde min mobil med. Der var virkelig flot på Capri. Capri er kendt for deres citroner og det kunne man også se på gaderne, alle deres souvenirs var citroner. Jeg købte også mange gaver med hjem til min familie derovre. Giffoni Festival har virkelig været en fantastisk tur, hvor jeg har fået masser af nye venner, fået talt en masse engelsk og spist en masse lækkert mad. Jeg har også fået set mange gode/skæve film, som man umiddelbart ikke ville se her hjemme. Kim og Dorte var super søde at rejse med, og det var dejligt at der endelig var en, som forstod min humor. Tak for denne kæmpe oplevelse, som jeg aldrig vil glemme.

Mia Moeslund Overby

Glade piger til filmfestival. Foto: Mia Moeslund Overby

Giffoni 2013

Kærlighed til film

Roskildefestival har ikke patent på 'the orange feeling'. Fællesskab og sammenhold kan også opstå under en filmfestival i Italien

Hej. Jeg hedder Maja, jeg er 18 år lige om lidt og tredjeårselev på Viborg Katedralskole. Jeg havde denne sommer fornøjelsen af at blive valgt som jurymedlem på dette års Giffoni Film Festival. Eftersom min 18 års fødselsdag er lige rundt om hjørnet, var denne sommer min sidste mulighed for at deltage i festivalen. Så det var meget glædeligt, at jeg blev valgt som en af de tre danske unge, der skulle tilbringe 12 dage i Syditalien.

Vi rejste fra Danmark den 18. juli og begav os af sted mod Napoli og Salerno. Jeg tror ikke helt, jeg var 100 % klar over, hvad det egentlig var, der skulle foregå – blot at vi skulle se og bedømme en lang række film. Og lige netop så forvirrende, som jeg havde håbet, det ikke ville være, blev det. Den første dag var et kaos. Jeg var den eneste dansker i min gruppe, min værtssøster forsvandt, og jeg var pludselig helt alene i verden. Jeg nåede helt at gå i panik. Min mor modtog et tårevædet opkald fra sin datter, som var meget langt hjemmefra, og alt virkede en smule håbløst.

Der gik cirka 10 minutter fra vores opkald sluttede, til min panik var helt væk. En mors beroligende ord og tre imødekomende unge ændrede hele min oplevelse på få sekunder. Et "hej, hvor kommer du fra?" og en invitation til at spise pizza, og alt virkede overskueligt og spændende igen. Og det var lige der, at oplevelsen startede.

En imødekomende fremmed blev til ti, og efter kort tid kendte jeg unge fra hele verden, og tætte venskaber opstod. Man kunne tydeligt mærke,

at mange var der netop for at møde nye mennesker, for her var der intet flovt eller grænseoverskridende ved at snakke med fremmede. På Roskildefestivalen snakker man om "orange feeling", hvilket betegner den helt særlige åbenhed, som siges kun at findes der midt i mellem mudder og telte. Jeg vil dog påstå, efter at have oplevet begge dele, at der var lige så meget "orange feeling" i Giffoni de små to uger, jeg tilbragte der, som der var på dette års Roskilde Festival – og det var ikke helt så lidt endda!

Et godt åbningsspørgsmål til en ny samtale blev, hvad en jury-kammerat havde syntes om dagens film. Det var spændende at høre, hvad andre mente om de til tider lidt spøjse film. Jeg vil selv mene, at min filmhorisont

er større end de flestes på min alder, men jeg må indrømme, at de film, jeg så på GFF ikke var nogle film, jeg selv ville have fundet frem til. For det første var det film, der kom fra hele verden. Holland, Mexico og Frankrig. Bare for at nævne nogle af stederne. For det andet var det hovedsagligt skæve film. Film, der bearbejdede tabuer, og film, der ville skildre virkeligheden, så ungdommen ville kunne forstå dem. Og endelig var det film, som på hver sin måde var rørende. Om det så omhandlede hævnndrab, menneskesmugling eller en helt normal amerikansk drengs søgen efter en dybere mening, så rørte filmene mig – og alle andre, der sad i den store telt-biografsal. Man var for øvrigt altid sikker på om italienerne var oprørte under filmene. De klap-

pede hele tiden – selv på nogle, for mig, ret upassende steder, men jeg går stærkt ud fra, at det var deres måde at bearbejde det, der skete på lærredet.

Jeg tog til Giffoni denne sommer mest af alt for at se film og møde kendte. Det var mine forventninger. Jeg så også film og hollywoodstjerner, men nu, hvor jeg er tilbage i lille Danmark og efteråret sniger sig på, er det langt fra filmene og skuespillerne på den blå løber, jeg husker. Til gengæld mindes jeg en masse glade unge, som delte en forkærlighed for film og filmbudskaber. Jeg mindes venskaber, som blev skabt der, og følelser, som blev en del af mig og mit liv ufatteligt hurtigt. Jeg mindes en ny familie, som tog i mod mig med åbne arme og et fyldt køleskab. Og mest af alt husker jeg en oplevelse af at høre til og blive accepteret.

Selvom alt foregik på italiensk og ventetiden, hvis man ikke lige var til DJ-set, til tider var lang, så var det de tunge hoveder og trætte kroppe værd. Giffoni Film Festival kalder sig en "experience", og det er lige det, det er. Det er en oplevelse.

Så tusind tak til Mia og Veronika, Kim og Dorte og DaBUF for at gøre mig denne oplevelse rigere.

Jeg synes lige, at jeg bør nævne, at alle italienerne gik amok til disse DJ-sets, hvor der altså ikke blev drukket alkohol. Det var helt fantastisk for en ung dansker at se, at man faktisk kan have en fest uden alkohol! Undskyld mor, du har ret!

Maja Lindgreen Hjerminde

Maja og hendes værtsfamilie

Giffoni 2013

Møde med unge fra hele verden

Gæstfriheden og de mange interessante mennesker fra forskellige lande efterlader et blivende indtryk

Min tur til Giffoni var helt utrolig. Jeg var rigtig spændt og lidt nervøs, for jeg havde aldrig fløjet alene før, og jeg kendte ikke de andre danske piger Mia og Maja, men det kom jeg til. Jeg var rigtig glad for at følges med både dem og med Kim fra Da-BUF og hans kone Dorte.

Jeg havde på forhånd mailet med pigen Stefania fra den familie, jeg skulle bo hos i byen Salerno ikke så langt fra Giffoni. Familien bestod af Stefania, hendes lillesøster og deres forældre. De var virkelig søde, men snakkede ikke så godt engelsk. Vi kunne dog godt forstå hinanden ved hjælp af fagter.

Da jeg så deres lejlighed, blev jeg forundret over at så meget var lavet af sten! Familien var meget gæstfri, og jeg fik lillesøsterens seng. Jeg blev budt på mad nærmest fra det første øjeblik, jeg trådte ind i huset.

Stefania, som også skulle til Giffoni, var venner med pigen, som Mia boede hos, så vi var alle sammen ude og spise pizza den første aften. Det var dejligt også at kunne snakke dansk med Mia.

Næste dag tog vi over til selve festivalen. Vi blev kørt i skolebus fra Salerno til Giffoni, en gammel gul bus med orange plastiksæder, og en del af passagererne sang hele vejen. Det gav et sug i maven at se, hvor stort festivalområdet egentlig var. Der var en kæmpe overdækket plads med glastag og en stor trappe, en park ved navn G-park og to store biografer.

Det føltes som noget særligt at blive lukket ind med sitVIP-kort (jury-pas).

Unge fra hele verden mødes og sød musik opstår

Der var en åbningsfest, en festlig snigpremiere på *Monsters University* og dj-set i parken. Der var flere tusind unge fra mange forskellige lande, alle med festival-t-shirts.

Langt de fleste var fra Italien, men i løbet af ugen fik jeg også snakket med andre unge fra bl.a. Makedonien, Georgien og Californien.

Vi så film hver dag, og der var en række film vi kunne stemme på. Den film, jeg syntes bedst om, var en hollandsk film, der hed *Regret* ('Fortrydelse'). Det var en barsk og sørgelig film om en dreng, der bliver mobbet og begår selvmord. Filmen handler også meget om, hvad der sker efterfølgende og hvordan de forskellige personer omkring ham har det. Den fik mig til at tænke, og jeg ville gerne se den igen. De andre film i konkurrencen var fra bl.a. Kina, Tyskland og Sydafrika, og de var også gode. Jeg var mindre begejstret for den tyske hestefilm, der var lidt af en tåreperser.

Efter filmene kunne man stille spørgsmål til instruktøren eller nogen

af skuespillerne. Bagefter kom der nogle andre skuespillere og instruktører, man kunne stille spørgsmål til. De fleste af dem var italienske, men der kom også nogle internationale skuespillere, fx Sacha Baron Cohen – det syntes jeg, var rigtig fedt.

Når der var interviews med nogle af italienerne, fik man høretelefoner til at høre oversættelse i, så man kunne følge med. Efter dagens program kunne man gå frit rundt i byen, og det var især der, man kunne møde nogen fra andre lande. Vi holdt os mest inde i G-park hvor der var dj-set hver aften. Folk var meget venlige og henvendte sig til en, så man følte sig meget velkommen. Jeg har mødt en hel masse, jeg stadig snakker med. Selve byen Giffoni er ret lille, men det var meget rart, for så kunne man finde rundt.

Familien sørgede virkelig godt for mig, især med maden. Den var lækker, selv om jeg dog hurtigt fik nok af de meget søde kager, der blev spist til morgenmad. Frokosten hver dag inden festivalen bestod af tre varme retter serveret hos mormoren, der bo-

ede lige i nærheden. Det var fantastisk lækkert.

Midt på ugen havde vi en fridag, og der tog mig, Mia, Maja, Kim og Dorte til Capri. Capri er en meget smuk ø, dog med rigtig mange turister. Der var en rigtig dejlig stenstrand og flotte bjerge. Der var en trappe halvt ned fra et bjerg. Der skulle være 800 trin ned. Vi talte og blev meget skuffede over, der kun var 264... Det var dejligt at have fridag og en tur sammen, men vi fem mødtes også kort hver dag på festivalen og hyggede os sammen.

Jeg fik hurtigt vænnet mig til livet på festivalen. De mange film, at høre instruktører og skuespillere fortælle, at møde andre filminteresserede unge og at være sammen med de venner, jeg havde fået. Derfor var det helt trist at skulle tage hjem igen.

Giffoni har været en fantastisk oplevelse. Og jeg ville ønske jeg kunne tage derhen igen næste år!

Veronika Minddal

Flere mainstreamfilm, tak!

Kunstfilm er sjældent specielt intelligente. Og storsælgende mainstreamfilm kan faktisk ofte byde på kloge og, ikke mindst, *forståelige* livsindsigter.

Af Marc Honoré

Avantgarde og finkulturelle film er toppen. Mainstreamfilm og box office succeser er bunden. Sådan synes det at være. Men er det nu faktisk også sådan? For i virkeligheden er det vel også lidt af en kunst at sælge billetter og samtidig fortælle historier, som folk faktisk kan hitte rede i.

I den forbindelse kan man spørge: Er kunsten klog? Dette spørgsmål stilles - i et essay af samme navn - af professor i filmvidenskab, Torben Grodal. Og hans svar er grundlæggende: Nej, ikke synderligt.

Hans pointe er, at kunstfilm gemmer nærmest alle logiske forklaringer på noget, der er bare en lille smule relevant, længst muligt væk bag et røgslør af filosofisk nonsens og smukke billeder. Mens mainstreamfilm faktisk gør os klogere på helt konkrete problemstillinger i vores eller andre menneskers liv. Kunstfilm kan måske nok være interessante og sanseligt pirrende, men for Grodal er de i sidste ende "tilsløring mere end afsløring".

Samtidig lægger Grodal vægt på, at der er forskel på kunstfilm og filmkunst. Begrebet filmkunst refererer nemlig til filmen som et håndværk, hvor man fortæller en historie med billeder. En filmkunstnerisk god film er på den måde en film, der håndværksmæssigt er stykket godt sammen.

Den britisk-indiske instruktør Gurinder Chadha er en sådan håndværksmæssigt dygtig filmkunstner. Og så har hun oveni købet som direkte mål at sælge mange biografbilletter. For hende handler det nemlig om at få

sit budskab ud til så mange mennesker som muligt.

Vi kender hende især som instruktøren bag *Bedre end Beckham* fra 2002 og måske i lidt mindre grad som instruktøren bag *Stolthed og Brudgom* fra 2005. Begge tager de udgangspunkt i problemstillinger, der opstår i mødet mellem britisk og indisk kultur.

I *Bedre end Beckham* udmønter denne problemstilling sig som et møde mellem den britiske fodboldkultur og traditionelle indiske familieværdier. Mere konkret handler den om den britisk-indiske pige, Jess, der gerne vil spille fodbold. En aktivitet hendes familie ikke finder passende for en ung dame, som meget hellere skulle fokusere på at blive en god husmor for sin kommende mand.

Budskabet er forholdsvis håndgribeligt. Ligesom filmens tone samtidig er ganske let og humoristisk til trods for dens ret så tunge underliggende emne; tvangsægteskab. I bund og grund er den da også tematisk set

blot endnu en *coming-of-age*-film. Jess og hendes britiske veninde Jules skal vikle sig ud af deres forældres forestillinger om korrekte levemåder, for at kunne skabe deres egen identitet.

Denne lethed har imidlertid været medvirkende til dens høje billetsalg. Efter sigende skulle den have solgt godt 2,4 millioner billetter i Storbritannien alene siden premieren. Selv for UK særdeles pænt tal.

Chadhas ambition om at få sit budskab ud vidt og bredt er på den måde lykkedes. En succes, der med stor sandsynlighed skyldes, at filmens formidling af plot og tema er holdt i den forholdsvis lettilgængelige ende af skalaen. Hendes film er kort sagt simple, men gode.

Vi kender det jo godt ude i klubberne. Hvis sæsonens program skal tiltrække nogle medlemmer, skal der også gerne lægges en enkelt eller to popcornsindfedtede biografbaskerfilm ind i programmet. Der ellers gerne

skulle være præget af film, vi særligt brænder for at vise for medlemmerne. Mainstreamfilmene fungerer hér som et par stykker slik i en kurv, som vi ellers meget gerne vil fylde med broccoli og rosenkål. Samlet set gør det ikke så meget, for programmet som helhed har nemlig noget på hjertet.

Sådan kan det også være med film - som det eksempelvis ses hos Chadha. Det er ikke sikkert, at der hele tiden vises de mest poetiske billeder. Det er ikke sikkert, at der hele tiden optræder fantastisk dybsindige, filosofiske pointer. Og det er ikke engang sikkert, at plottet hele vejen igennem er helt ekstraordinært originalt; ej heller, at karaktererne nødvendigvis er åh-så-fantastisk-dybe.

Men gør alt dette noget, hvis filmen faktisk har et vigtigt budskab på hjerte? Gør det noget, at filmens tone er let og ligetil, hvis filmen virkelig formår at få et budskab ud, der måske ellers kun ville have nået Cinematekets kundekreds?

Hvis en film for alvor skal have gennemlagskraft, skal den have noget på hjertet, men samtidig have en meget umiddelbar attraktionsværdi. Film skal selvfølgelig nødig blot være mentalt tyggegummi, men det er mainstreamfilm da heller ikke nødvendigvis.

Film, der forvirrer mere end de forklarer, derimod - det er bunden.

Følg med i Pråsens næste numre, hvor jagten er gået ind på "Lette film, der har noget på hjertet".

Bedre end Beckham. Sandrew Metronome

Nye Filmpakker i Børnebiffen

Børnebiffen er Det Danske Filminstituts tilbud til de yngste filmskere. Børnebiffen er et *gratis* filmtilbud til kommuner, biografer og filmklubber i hele landet. Filmpakkerne bookes via DFIs hjemmeside, men ender på Da-BUFs sekretariat, hvor de bliver bekræftet. Hvis I har spørgsmål eller ønsker, er I velkomne til at ringe til sekretariatet.

Børnebiffen lancerer nu fire helt nye filmpakker med i alt 29 nye filmtitler. Filmen er sammensat i korte programmer målrettet de 3-6-årige. I alt tilbyder Filminstitutet 13 filmpakker i DCP-format samt otte filmpakker på dvd.

Blandt de helt nye film er animationsfilmen *Will-Bot – ven eller fjende?* Filmen er instrueret af Kim Hagen og Thomas Borch Nielsen, sidstnævnte kender mange af jer fra *Disco Ormene* og som producent på *Marco Macaco*. Will-Bot er en lille robot, som er bange for alt - også selv om der slet ingenting sker på hans lille planet. Han patruljerer hver dag og holder sine overvågningskameraer funktionsdygtige. En dag lander et mørkt rumskib, og en farligt udseende kæmpe robot inviterer Will-Bot til et møde på et udvalgt sted. Af ren nervøsitet ænsner den lille robot ikke, at den store robot har venlige intentioner og ender med at slynge sin nunchaku vildt omkring sig. Den store robot finder sit våben frem. Alt håb synes ude, men måske er tvekamp ikke den eneste udvej (6 min. – Fra 5 år).

Herudover er den nye dokumentarfilm *Min Min* på programmet. Filmen er instrueret af Kasper Astrup Schröder. Den handler om drengen Storm

Will-Bot Foto: DFI

på 2 år der skal være storebror inden længe. Storm ved ikke, hvad der venter, og bolden i mors mave ligner ikke en baby. Så fødes lillebror, og pludselig er der kommet noget i vejen. Alt er forandret, og det er ikke let

at dele sin mor med nogen. Langsomt begynder Storm alligevel at få øje for lillebror, og han opdager, at Lillebror kan bruges til noget. Storm bliver til sidst rigtig glad for ham og bliver til storebror (25 min. - Fra 3 år)

Flammen og Vattotten Foto: DFI

Flammen og Vattotten er en ny poetisk dansk animationsfilm. Instruktør: Niels Bisbo. En flamme af ild og en vattot er skidt selskab for hinanden. Desuden bor vattotten på den anden side af en bred flod. Alligevel risikerer flammen sit liv for at komme over på den anden side. *Flammen og Vattotten* er en historie om kærlighed og identitet - et spændende eventyr om sandheden bag facaderne (23 min. – Fra 4 år)

Dokumentarserien *Mig og Min Familie* er også kommet på programmet. Serien portrætterer danske børn i alderen fem til syv år, som på den ene eller anden måde adskiller sig fra normen. Bl.a. Filmen om *Amalie* der bor langt væk fra alt og alle på spidsen af den lille ø Tunø. De har ikke noget fjernsyn i huset, men det gør ikke noget, for Amalie kan bedst lide at lege udenfor med sin søster og deres angora kaniner. Der er lang vej hen til skolen, men der er ingen biler på øen, så Amalie må gerne cykle selv (14 min. – DK tale – Fra 3 år). Og historien om *Frederik*, hvor der hjemme bor hele tre voksne; far, mor og au-pair pigen Lovely, der kommer fra Filippinerne. Før Lovely flyttede ind, havde Frederiks forældre så travlt, at de ikke altid kunne nå at læse godnathistorie for Frederik. Men sådan er det ikke længere, og Frederik er glad for, at der nu altid er en voksen at lege med. Frederik kan særlig godt lide at lege med Lovely, for hun er med på at spille fodbold indendørs, og det må han ellers overhovedet ikke for sine forældre (11 min. – Fra 5 år)

Men også 'nye' gamle titler har fundet vej til Børnebiffens DCP pakker f.eks. *Havets Sang – Bror min Bror* –

Mig om min familie Amalie Foto: DFI

Mors lille Vildbasse – Huset ved verdens ende – Himmelspejlet – Mis med de blå øjne – Hvor ligger Juleland? – Snowys jul – Vilde og Vilde katten – Den lille gris flyver – Drengen i kufferten – Tigre og Tatoveringer – Isblomstens Hemmelighed – Pip og Papegøje – Palle alene i verden – Den lille ridder og Bennys Badekar – blot for at nævne nogle af de titler, der gang på gang har været vist i klubberne, men som ikke har været til-

gængelige siden DFI lukkede deres filmudlejning for år tilbage. Herudover er en lang række Cirkeline og Ernst titler også at finde i DCP pakkerne.

Læs mere om Filminstitutets film-pakker til brug ude i landet på Børnebiffens hjemmeside: www.dfi.dk/Boern_og_unge/Boerne_haver/Boernebiffen/Boernebiffen-i-hele-landet.aspx

Roadtrip med ungdomsudvalget

Ungdomsudvalget tager på opdagelsesrejse ud i det danske filmklublandskab med fokus rettet mod at få flere engagerede unge med ind i filmklubarbejdet. Følg dem på #DaBUF

Nynne Bern, Mathilde Fruergaard og Marc Honoré er blandt de unge, som tager ud i landet

I slutningen af oktober og starten november tager ungdomsudvalget ud i landet og besøger to filmklubber.

Baggrunden for dette er et ønske om at indsamle erfaringer om, hvordan forskellige klubber inddrager unge i bestyrelsesarbejdet. Og hvordan de unge inddrages i arbejdet i forbindelse med selve forestillingerne.

Den ene klub, der skal besøges, er Vejle Skolebio, hvor to medlemmer af ungdomsudvalget vil sidde med til et bestyrelsesmøde. Mens den anden klub er Glostrup Filmklub, hvor vi deltager i forbindelse med en forestilling. Således får vi både et indblik i arbejdet med afviklingen af selve forestillingerne og en viden om det planlægningsarbejde, der ligger bag.

Vores ønske er ganske enkelt at se med egne øjne og nysgerrigt spørge

ind til, hvordan klubberne udfører deres arbejde. Håbet er, at klubberne får mulighed for at dele ud af deres erfaringer og komme med gode råd. Forhåbentligt vil de høstede erfaringer og råd være brugbare for andre klubber, der endnu ikke helt har knækket koden til, hvordan man gør brug af den værdifulde ressource, de unge kan være.

Disse to besøg er kun første del af ungdomsudvalgets roadtrip. Til foråret er det planen, at flere klubber skal besøges.

På de to roadtripdage - 30. oktober og 2. november - kan du følge ungdomsudvalget på Facebook, Twitter og Instagram på hashtagget: #DaBUF

Inspiration og erfaringsudveksling i Irland

Den sidste weekend i september drog jeg en tur til Irland. Årsagen var et møde i den nordiske gruppe i IFFS (international federation of film societies) og en indbydelse til at tage del i De irske filmklubbers (Irish film society movement) svar på filmgennemsyn. Udkommet af mødet er en aftale om at undersøge børnefilmklubbers virke i først norden og siden resten af verden. Derudover fik jeg set en masse fantastiske ungdomsfilm, hvoraf nogle klart kan anbefales til klubberne. Nærmere beskrivelse af weekenden følger i næste nummer af Pråsen.

Mathilde Fruergaard

-ungdomsudvalget

Børnefilmklubber i Jordan

I DaBUF synes vi, at vi har fundet en god model for at give børn og unge livsmod og gode oplevelser gennem visning af og debat om film. DUF deler vores opfattelse og har været med til at sende en delegation til Jordan for at hjælpe med at etablere filmklubber der

I efterårsferien har en delegation udsendt fra DaBUF og betalt af MENADK-puljen under Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF) været i Amman i Jordan.

Målet med DaBUFs rejse har været en såkaldt partneridentifikation - kort sagt at etablere kontakt til en eller flere organisationer, som kunne være interesserede i at gå sammen med DaBUF om at etablere børnefilmklubber i området.

Partneridentifikationen har også haft til formål at finde frem til mere viden om partnerorganisationen. Hvordan er den organiseret? I hvor høj grad er der en balanceret kønsfordeling, samt i hvor høj grad er den frivilligt baseret? Og hvad er det, vi som organisationer i fællesskab kan være med til at ændre? Alle sammen spørgsmål, der er vigtige for at nå frem til et fælles fundament for et kommende DUF-støttet projekt.

Jordan befinder sig i en region med mange omvæltninger, og der foregår også internt i landet store omvæltninger. Ligesom der også har været enkelte voldelige demonstrationer. Men generelt bevæger landet sig langsomt i den rigtige retning. Landet er et konstitutionelt monarki, men

dets leder Kong Abdullah II af Jordan har i september 2012 udtalt: "Monarkiet bliver nødt til at tilpasse sig, men den eneste måde hvorpå vi kan gøre det, er ved, at modige Jordane-re træder til og tager Jordan ind i dets næste fase."

Der er stadig lang vej igen - især med hensyn til den frivillige organisering samt børn og unges samfundsdeltagelse i flygtningelejrene - men der er på et eller andet niveau dannet en vis grobund for en demokratisk udvikling i det jordanske samfund.

Medlemmerne til de kommende børnefilmklubber skal fortrinsvis hverves blandt børnene i netop en af de mange flygtningelejre i Jordan, men også børn af de i Jordan bosatte beduiner skal inviteres til at deltage i filmklubberne.

Formålet med at udbrede filmklub-idéen til Jordan er at bibringe samt styrke børnenes lys og håb for fremtiden gennem fælles filmoplevelser. Til trods for det (for os i Danmark) indlysende i, at film har mulighed for at formidle håb og at anviser andre måder at leve sit liv, har ikke alle de samme forudsætninger for at konstatere dette ved selvsyn.

MENADK-puljen finansieres af Det Arabiske Initiativ, der netop er sat i verden for at styrke dialog, forståelse og samarbejde mellem Danmark og den arabiske verden. Derudover har puljen også et sideordnet formål i at støtte reformprocesser i Mellemøsten og Nordafrika (MENA-regionen). I

forhold til DUFs MENADK-pulje betyder dette især, at der er fokus på at få børn og unge til at deltage aktivt i deres organisationer samt samfundet generelt.

Arbejdet med at starte og at drive en filmklub passer godt ind i dette overordnede formål, da det vil give de involverede indsigt i og erfaring med demokratiske processer - både i forbindelse med den frivilligt organiserede drift af filmklubberne samt gennem tematikkerne, der tages op i de viste film.

Alt sammen noget, der kendetegner den danske filmklubmodel og som DaBUF fuldt og helt kan stå inde for. De udsendte fra DaBUF er Susanne Rørvig (medlem af bestyrelsen), Tone Mygind Rostbøll (suppleant) og Frederik Dupont, der var en af de tre ungdomsledere på filmklubprojektet i Sydafrika.

Marc Honoré

Marc Honoré

Berlin Filmfestival (Berlinale)

06 – 16. februar 2014

Se fantastiske film og oplev en af verdens mest spændende filmfestivaler tæt på!

Har du alene eller sammen med familie og/eller klubmedlemmer ønske om at komme til Berlin, så er det nu planlægningen skal begynde.

Vi har igen i år reserveret værelser på vores "stamhotel" Best Western Hotel President.

Da ønsket hos DaBUFs medlemmer gennem mange år har været at kunne deltage fra lørdag til onsdag, er dette også, hvad der er forhåndsreserveret til i år dvs. fra lørdag d. 8. februar – onsdag d.12. februar 2013. Men der er mulighed for at rykke på såvel ankomst som afrejsetidspunkt, hvis dette ønskes, såfremt sekretariatet får hurtig besked.

Hotellet ligger meget centralt i forhold til de store biografer, hvor filmforevisningerne foregår.

Priserne er den samme pris, som foregående år, bortset fra en ekstra opredning, der er blevet lidt billigere.

DaBUFs medlemmer betaler pr overnatning:

Dbl. værelse

med bad og toilet EUR 100,-

Enk. værelse

med bad og toilet EUR 85,-

Et barn til og med 12 år, som bor i forældrenes værelse, er gratis. Andet barn samt børn over 12 år koster EUR 40,- pr overnatning. Det er samme pris for en ekstra voksen.

I prisen er inkluderet morgenmad samt brug af indendørs fitness rum med sauna, dampbad og spa, drikkepenge og moms. Kaffe, te og varm chokolade er frit tilgængelig på værelserne, og der er fri internetadgang på hotellet.

Som læsere af Pråsen har I sikkert læst tidligere berlinfareres begejstrede beretninger, men vil I have yderligere oplysninger, kan I kontakte nogle af de klubber, der har deltaget. Oplysninger fås på Sekretariatet, eller I kan kontakte DaBUFs bestyrelsesmedlem Susanne Rørvig på telefon 86 88 20 16.

Tilmelding til DaBUFs sekretariat: sekr@dabuf.dk senest torsdag d. 12. december 2013, men jo tidli-

gere I reserverer, jo større chance er der for, at vi kan opfylde jeres ønsker.

Sekretariatet står kun for værelsesbooking, så husk derfor, at I selv skal reservere tog, bus eller flybilletter til Berlin.

Gør det i god tid, da det så er muligt at få meget billige billetter.

Læs mere om Berlinale på:
www.berlinale.de

Kine Bjaaland Dahl / Sekretariatet

DaBUFs bestyrelse

Kim Bruun (formand)

Mads Würtz Gammelmark

Marc Honoré

Mathilde Fruergaard (næstformand)

Kirsten Østergaard Nielsen

Stine Nielsen

Lars Steinbach (kasserer)

Flemming Riedel

Susanne Rørvig

“Like” os på Facebook!

facebook.com/danskeborneogungdomsfilmklubber

19

Danmarks første superhelt

Vi er stødt på dem før – drengene, der tager sagen i egen hånd og ved hjælp af halvmagiske kræfter bringer orden og retfærdighed ind i deres eget lille hverdagskaos. I 1980'erne iførte Buster Oregon Mortensen sig høj hat og kappe og tryllede sig gennem hverdagens drillerier og frem til Joannas hjerte i Bille Augusts vidunderlige *Busters Verden*. Og i Søren Kragh-Jacobsens *Gummi-Tarzan* viste Ivan Olsen, at 'der altid er noget, man er god til', også selvom man har armmuskler som fugleklatte.

Antboy. Nimbus Film

I 00'erne tog Kalle ud på en odysse med enspænderen Alf for at redde sin lillesøsters vinger i Wikke Rasmussens *Der var engang en dreng, der fik en lillesøster med vinger* og i 10'erne møder vi så for første gang i danmarkshistorien en vaskeægte superhelt i Ask Hasselbalchs *Antboy*.

Antboy bygger på Kenneth Bøgh Andersens børnebogsserie af samme navn. Her møder vi drengen Pelle, der er så anonym, at end ikke lærerne på skolen kalder ham ved rette navn, og ingen – særligt ikke klassens populære pige, Amanda – lægger mærke til ham. Selv skolens mobbere viser ham kun ringe opmærksomhed, indtil den dag, hvor

Pelle ved et tilfælde bides af en genmodificeret myre og får superkræfter. Drømmen om at være noget specielt går i opfyldelse, og da han først, med hjælp fra superheltenorden Wilhelm, får opbygget sin figur og fundet frem til sine superhelteegenskaber, går han i gang med at hjælpe og redde mennesker i nød, som det sig nu hør og bør, når man er en vaskeægte superhelt. Og da den smukke Amanda kidnappes af en gal videnskabsmand i skikkelse af skurken Loppen, får *Antboy* for alvor brug for sine superheltekræfter.

Antboy er Ask Hasselbalchs debutfilm som instruktør, og den er et frisk, nyt og måske tiltrængt bidrag til dansk

børnefilm, der de senere år har været præget af film som 'Min søsters børn' og 'Far til fire'. Filmen tager udgangspunkt i en realisme, der er genkendelig for dens publikum, i noget så almenmenneskeligt som drømmen om at være noget specielt – et tema, som de fleste piger og drenge nok kan nikke genkendende til i en tid, hvor det handler om at skille sig ud fra mængden. Men samtidig placerer filmen sig også solidt i superheltegenren og benytter sig af genrekonventionerne på såvel indholdsplanet som i sit udtryk. Og dog på sin helt egen måde. For hvor Hollywoods superheltefilm gør brug af avancerede (og økonomisk pebrede) specialeffekter, kommer *Antboy* med sit bud på

et bidrag til genrens visuelle udtryk. Den låner fra tegneserien, og ved brug af lydeffekter og tegnede sekvenser med onomatopoietika som Kapow!, Slam! osv., som vi genkender fra tegneseriernes taleboblere, skaber den action på sin egen kreative og raffinerede måde. Og det virker. Vi suges ind i filmen og dens handling. Vi tror på Pelle og hans projekt, og vi gisper, gyser og glæder os til, at vi forhåbentlig igen skal møde *Antboy*.

Kenneth Bøgh Andersen har foreløbigt skrevet seks bøger i serien, hvor filmen bygger på bind et og tre. Og jeg er vist ikke den eneste, der håber, at vi får flere film i serien om Pelle og hans alter ego *Antboy*.

Mette Wolfhagen Linnebjerg